

ЛАРИСА ІВШИНА: ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ УКРАЇНИ –

ЇЇ ВНУТРІШНЯ ІНТЕГРАЦІЯ

7 червня цього року Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою (МІОК) Національного університету «Львівська політехніка» запросив студентську молодь, представників академічної спільноти Львівської політехніки та університетів Львова, науковців, діячів культури, медіа та громадськість міста на інтелектуальний діалог із **Ларисою Олексіївною Івшиною**, засновницею, головною редакторкою щоденної української газети «День» (1997-2022 рр.) та видань бібліотеки «Дня», відомою українською журналісткою та громадсько-культурною діячкою – «Внутрішня інтеграція України: чому це важливо». Проводила цю зустріч директор МІОК **Ірина Ключковська**.

«За добрим звичаєм вже 15 років тому розпочалася співпраця Львівською політехнікою, МІОК і всеукраїнської газети «День», – розпочав свій виступ ректор Львівської політехніки **Юрій Бобало**. – Радий вас вітати у Львівській політехніці. Обрана тема нашої розмови «Внутрішня інтеграція України: чому це важливо» – надзвичайна тема, вдало вибрана в цей час. Українська нація бачить майбутнє незалежної України. Цьому зараджують проекти Лариси Олексіївни, які вилились в низку ініціатив. Сьогодні буде цікаво».

Ірина Ключковська продовжила думку Юрія Ярославовича: «Справді, тема зустрічі-діалогу не тільки цікава, а й конче потрібна. Бо перш ніж говорити про зовнішню інтеграцію, мусимо говорити про внутрішню інтеграцію».

Спробую передати головні думки з виступу Лариси Олексіївни Івшиної – редакторки всеукраїнської газети «День», яку я читав продовж усього її виходу і навіть дещо мені вдалося в ній опублікувати.

«Мені дуже подобається, – говорила Лариса Олексіївна, – що люди збираються в бібліотеках (ми зібралися саме в бібліотеці МІОК – Б.3.). Бо тут роздуми плюс відчуття від пережитого...»

Внутрішня інтеграція – це життєва необхідність. В Україні цей процес почався ще в 1990-х роках. Згадайте референдум... Майже 90 % українців проголосували за незалежність. Український народ обрав свій шлях розвитку країни.

З певних політичних причин в Україні склалася система, яка тільки використовувала ресурс, що склався в сср. Наша еліта почала втрачати вплив на народ. Лише два Майдани поправили ситуацію.

Чи правильно ми боролися? Поки що крута тільки наша армія.

Політично ми зараз не є Європою. Маємо навчити молодих. Суспільство має виховувати свідомих громадян. Хлопці з фронту дають нам часовий люфт.

Хорообрість на війні і хорообрість в політиці – різні речі. Нам треба готувати людей майбутнього.

Найважливіше – думати, з чим ми прийдемо до бажаної Перемоги.

Ми часом – за своїх у своїм колі, але не за кращих.

Я звертаюсь до інтелектуалів і політиків. Для перемоги у війні треба вибирати мужніх. Потрібен майданчик для національної діяльності. А його немає...

Нам потрібне все якісне і краще... Україна бореться на двох фронтах: 1) зовнішній – росія і 2) внутрішній – союзники Москви... У нас, на жаль, не покінчено з «п'ятою колоною».

Яка краща ідея перемоги – за Липинським чи за Донцовим? У газеті «День» про це говорилось...

*Я вишукувала перлини. Якось років 15 тому ми приїхали в Одесу. Під час зустрічі в бібліотеці підійшов до нас чоловік і запитав: «В чому національна ідея України?» Виявилось, що він – гагаузець за національністю. Це був завзятий тоді і відомий тепер **Іван Капсамун**. Через якийсь час я запросила його в газету «День». Він – один з найкращих журналістів. Єдиний, хто мав би отримати премію Гонгадзе».*

Своїми думками по темі розмови поділилися з учасниками зустрічі письменник-науковець **Андрій Содомора**, художник-мистецтвознавець **Роман Яців**, кандидатка економічних наук, професорка **Оксана Юринець**, журналістка **Ольга Квасниця**.

Завершуючи зустріч-діалог, ведуча Ірина Ключковська сказала: «Справді, нині головне завдання України – її внутрішня інтеграція. Якби ми її мали в 90-х роках минулого століття, – нині ми б уже досягли вагоміших успіхів у, образно кажучи, добудові України. А Ларисі Олексіївни щиро дякуємо за її роботу на благо України та за вагомі успіхи в творенні міцного національного організму. Віримо: ми досягнемо свого». ■

Богдан Залізник,
канд. філ. наук, керівник прес-центру
наукової журналістики
ЗНЦ НАН України МОН України, м. Львів